

ДО
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от адв. Димитър Ангелов Спилков,
в свое лично качество и като представител по закон на
ФОНДАЦИЯ ПЪЛНОЦЕНЕН ЖИВОТ, гр. Пловдив
За комуникация: тел.: 0894 624 182, adv.dimitarspilkov@gmail.com

Относно: Законопроект за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за
превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, внесен от МС

**УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,**

Моля, при обсъждането на горепосочения законопроект да вземете предвид
настоящото юридическо становище и гражданската ми позиция, които изразявам.

РЕЗЮМЕ: Конвенцията цели, без да ни задължава да признаваме легално в България възможността човек сам да определя пола си, както и да регламентираме бракове между еднополови, трансескусални, бисексуални и др., и осиновяване от тях на деца, и др. техни „права“, да признаем съществуването на принципна възможност човек сам да определя пола си и да бъде защитен като жертва на домашно насилие, ако определя себе си като „жена“ - чл. 3, б. „в“, чл. 4, пар. 3, чл. 60 от Конвенцията. Ако ратифицираме Конвенцията, ще се наложи да приведем в съответствие с нея и вътрешното ни законодателство (затова министърът на правосъдието – г-жа Цачева, е подготвила законопроект за изменение и допълнение на Закона за защита от дискриминация, като в признаците за дискриминация в чл. 4 се допълва и „полова идентичност“, а в Закона за защита от домашно насилие от израза „фактическо съпругеско съжителство“ се премахне думата „съпругеско“).

По същия начин, ако чрез друг юридически документ (Конвенция, закон), регламентиращ друг вид обществени отношения, признаем горепосочената възможност, ще трябва да защитим и правата на хора, определящи индивидуалността си въз основа на пола и тяхната сексуална ориентация в обществената сфера – предмет на регламентация на този друг юридически документ, за да не ги дискриминираме. И

така по същия начин – в различни обществени сфери. Въз основа на признати такива права в много обществени сфери, ще се наложи да легализираме изцяло възможността хората сами да определят пола си, да сключват брак, да осиновяват деца, за да им осигурим „равенство“ пред закона наред с всички останали граждани.

Другата стратегия за постепенно налагане в България на „джендър идеологията“ и „джендър политиката“ е чрез образованието – чл. 14 от Конвенцията. Да се обучават децата за равенството на половете, нестереотипни роли на мъжете и жените, ненасилствено решаване на конфликти, включително, обаче, спрямо тези, които определят своята идентичност, основана на пола и/или имат „различна“ сексуална ориентация. Тогава на децата ще трябва да им се обясни, че е възможно човек сам да определи пола си и т. н., че освен „мъжки и женски“ съществуват и други полове, и че те също могат да си определят сами от какъв пол са, в зависимост от „вътрешното им усещане“!!! Това ще бъде пагубно за децата, семействата и обществото ни!

Резерви по отношение на „третия пол“ не са възможни – чл. 78 от Конвенцията. Ако ги направим, ще бъдат невалидни. Тълкувателни и обяснителни декларации нямат правна сила (справка – ВИЕНСКА КОНВЕНЦИЯ за правото на договорите) и ще бъдем длъжни да прилагаме и проблемните за нас текстове от Конвенцията. GREVIO ще ни следи за това.

Евентуален друг (правилен) превод на Конвенцията няма да реши проблема с подмолното и постепенно налагане на „социалния трети и т.н. пол“, защото самият текст на официалните езици, на които е приета Конвенцията – английски и френски, изрично регламентира възможността човек сам да определя пола си и да му бъде оказвана защита по тази Конвенция (чл. 3, б. „в“ и чл. 4, пар. 3), както и да има съответно обучаване в детски градини, училища, университети, а също и „образоване“ на обществото като цяло в тази насока – чл. 14 от Конвенцията.

МЕРКИ ЗА РЕШАВАНЕ НА СОЦИАЛНИТЕ ПРОБЛЕМИ С ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ

Необходимо е да не се ратифицира Истанбулската конвенция, а българското законодателство да се подобри, но без спорни моменти. Законодателството ни трябва да бъде изцяло изградено върху НАУЧНИТЕ И МОРАЛНИ ПОСТУЛАТИ: има само мъжки и женски пол – определени при раждането на човека чрез биологични признаци. Недопустимо е да се сменя пола. Семейството е доброволен съюз между мъж и жена. Хомосексуализмът е неправилен и вредно явление. На хората, имащи проблем със своята полова идентичност и/или неправилна сексуална ориентация, трябва да им се помага с хуманни средства, без дискриминация, за да станат здравомислещи, а не да се толерират грешните им и вредни за тях самите и за обществото желаниа и схващания, като им се предоставят „права“, узаконяващи тези неправилни явления. ЗДРАВΟΣЛОВНАТА СЕМЕЙНА СРЕДА е най-важната и необходима за просперитета на личността и обществото – затова семейните ценности трябва да бъдат промотирани и предпазвани повече.

Аргументация:

Конвенцията има две цели: едната е посочена в чл. 1 от Конвенцията, а втората официално не е афиширана. ВТОРАТА ЦЕЛ прави Конвенцията вредна за българското общество.

Тази ВТОРА ЦЕЛ е Конвенцията да бъде един от няколко нормативни актове, които постепенно да внедряват в българското законодателство (чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ) официалното **нормативно признаване и регламентиране на съществуване на трети и следващи полове, и правото на всеки човек сам да избира своята полова идентичност, и предоставяне на такива лица на граждански права, водещи до „равноправие“ с всички останали граждани в държавата.** Също и до признаване на хомосексуализма като нещо „нормално“, и на възможността транссексуални, бисексуални (и т. н.), и биологично еднополови с „различна“ сексуална ориентация да сключват брак и да осиновяват деца.

Органите на Европейския съюз съзнават, че българското общество (а и други народи) е убедено, че обективно (и научно) съществуват само два пола – мъжки и женски, определени още при зачеването и раждането, по единствено възможните признаци – биологичните, затова не могат толкова лесно да постигнат горепосочената ВТОРА ЦЕЛ. Ето защо ръководството на ЕС, обслужвайки гей лобитата, цели чрез редица нормативни актове – ратифицирани международни договори, европейски директиви, национални закони и др. постепенно и подмолно да внедри в законодателството ни концепциите за „съществуването“ на трети и др. полове, както и приемливостта на хомосексуализма, на легално позволеното кръвосмешение, на брак между еднополови, транссексуални, бисексуални..., и на осиновяване от такива на деца.

Така че, чрез приемането в България на множество нормативни актове, които директно не изискват да признаем и да регламентираме в нашето национално законодателство приемането на трети и др. полове и възможността всеки сам да решава от какъв пол е, но ни налагат да се съобразяваме с тяхното „съществуване“ по принцип (по-отчно с правното им признаване – вижте чл. 4, пар. 3 от Конвенцията), **ще се окажем в създадена от нас нормативна среда, която ще ни принуди да решим впоследствие с един или с няколко нормативни акта генерално въпроса с признаване на всички права на хора, които сами определят пола си и/или имат различна сексуална ориентация от нормалната (мъж към жена, респ. жена към мъж).**

Постигането на тази ВТОРА ЦЕЛ се извършва и чрез въведеното с чл. 14 от Конвенцията задължение за страните по нея, да въведат в образователните си програми на всички равнища подходящи за учащите се форми на обучение, с които зад паравана да помогнат за формиране на правилно виждане за равнопоставеността на половете и за ненасилие над личността, поради нейния пол, ще се използва (какъвто е примерът в другите държави – страни по конвенцията) от различни НПО и от държавата, за да се обучават подрастващите да не упражняват насилие и да признават и уважават правата и на тези мъже, които считат себе си, че са от женски пол, както и да обясняват, че

съществуват много полове и че принципно е възможно, „както е позволено в много други държави“ всеки сам да определя пола си, както и че е нормално да имаш хомосексуална ориентация и т. н. Това е унищожително за личността, семейството и обществото! Основание за такова обучение дава формулировката на чл. 4, пар. 3 от Конвенцията, според който мерките за защита от насилие трябва да се прилагат без дискриминация, основана на „сексуална ориентация, идентичност, основана на пола“. По този начин ще се цели едно съзнателно променяне на нагласите и схващанията на младите хора, тоест на следващите поколения, за това що е приемливо, нормално, редно, правилно, по отношение на „свободата и правата на гражданите и недискриминирането им на основание идентичност, основана на пола и/или сексуална ориентация“. Т. е., така гей лобитата целят да разбият „консервативните“ схващания на настоящите граждани в зряла възраст по отношение на въпросите за пола и възможността всеки сам да избира какъв пол да бъде, и след (да кажем) 5 или 10 години ситуацията вече ще бъде променена. Така че, въпреки че Конвенцията не изисква пряко от страните по нея да признаят в своето вътрешно право легалната възможност всеки сам да определя пола си, не само дали ще е мъжки или женски, но и много други видове пол, както и бракове между еднополови, тя въвежда чрез чл. 4, пар. 3 и др. приемането, че по принцип съществува възможността човек да реши да промени своя пол, както и че всеки човек МОЖЕ да определя своята идентичност на основата на избран от него пол (който не се заключава само до мъжки или женски) и затова СТРАНАТА, ПРИЕЛА КОНВЕНЦИЯТА КАТО ЧАСТ ОТ ВЪТРЕШНОТО СИ ПРАВО няма право да дискриминира такъв човек, като му отказва защита като жертва на домашно насилие. Т. е., ако един човек с биологичен мъжки пол в България приема и афишира себе си като жена и живеейки с друг мъж бъде обект на насилие, българската държава по силата на Истанбулската конвенция ще бъде длъжна да го третира като жертва на домашно насилие, без да е признала официално възможността човек сам да избира своята идентичност, основана на пол. (По действащото в България право, всеки човек, обект на някакво насилие, може да се защити по чл. 45 и сл. от Закона за задълженията и договорите или по Наказателния кодекс – зависи от вида увреждане, без да има значение от какъв пол този човек се счита – защитата му се дава не поради неговата идентичност, основана на пол, а защото е човек.)

След това ще ни предложат друг документ, в който се допуска защита на права под формата на недискриминаране, на горепосочената основа, само че в друга област на обществените отношения. След това друг – на същия принцип, и следващ, и следващ...

И ще се стигне дотам, че в много нормативни актове ще признаваме, че лица, основаващи своята идентичност на избран от тях пол и/или сексуална ориентация, ще имат множество „права“ – осигурени специално за тях. Тогава ще се „наложи“ да признаем легално с последващ нормативен акт съществуването на различни (многобройни) полове и възможността всеки сам да определя какъв пол да бъде и за да не ги дискриминираме, а да им осигурим равенство пред закона наред с всички останали, ще им дадем пълни права – включително лица от трети, четвърти и т. н. полове да сключват брак помежду си или с „мъж“ или „с жена“, или да сключват

„групов брак“ (повече от двама брачни партньори), включително еднополови да сключват брак, включително да осиновяват деца, включително да „създават“ деца чрез научни методи и по начини, различни от нормалното зачеване и износване на плода в утробата на жената...

Това, обаче, ще има пагубни последствия за личността и обществото във всяка житейска област, защото разбирането, че съществуват други полове, освен мъжкия и женския, както и че полът се основава не на биологични характеристики, и не се определя при раждането, а чрез избора на личността, е невярно и нездраво (вредно), и ако му дадем „свобода“, то ще се развива и изражда във всевъзможни извращения; ще допринесе за липсата на раждаемост, за нездравословно възпитание на децата, за търсене, създаване и правно признаване на още и на още „свободи“, които унищожават, както тези, които ги практикуват, така и обществото като цяло.

В западни страни, като Норвегия, ако родителите възпитават децата си несъгласно с „джендър образованието“ им ги отнемат и ги настаняват в приемни семейства.

Ето няколко видео материала, показващи влиянието на този вид образование върху децата, което ВЕЧЕ СЕ СЛУЧВА в Европа:

<https://www.youtube.com/watch?v=fL5-gz5L8c8>

<https://www.youtube.com/watch?v=hly-KOQ5F4A>

Затова, правилната основа в българското общество е разбирането, което НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПРОМЕНЯ, че:

1. Половете са само мъжки и женски (обективно и научно), които се определят според съответните им биологични признаци при раждането на човека.
2. Човек не може да променя пола си, нито да приема и афишира своята идентичност въз основа на избран от него пол, различен от неговия действителен.
3. Бракът е доброволен съюз между мъж и жена.
4. Хомосексуализмът е неправилно явление, неморално, вредно. Хора, които определят себе си като хомосексуалисти или хора с различен пол от техния биологичен, не трябва да бъдат унижавани, обиждани, и не трябва да бъдат считани за престъпници на закона, не трябва да бъдат дискриминирани по смисъла на Закона за защита от дискриминация, но трябва да им се помогне да решат по правилен начин проблемите, които имат (не е тук мястото да развивам тази тема, с оглед предмета на становището), за да бъдат пълноценни и щастливи хора (защото нито хомосексуалните им наклонности, нито смяната на пола чрез медицинска помощ или самоопределянето на техния пол ще решат личностните им психологически проблеми).

При ратифицирането на Истанбулската конвенция с тълкувателна декларация от парламента, тази декларация няма да има правна сила и въпреки нея ще сме обвързани да прилагаме конвенцията (вижте по този въпрос регламента на ВИЕНСКА КОНВЕНЦИЯ за правото на договорите). Затова такава тълкувателна декларация няма да санира спорните текстове в Истанбулската конвенция. Резерви по отношение на проблемните текстове, внедряващи различни от биологичните полове и възможността

всеки сам да избира своя пол, не се допускат от Конвенцията, поради което такива резерви ще бъдат невалидни.

В същото време българското законодателство, уреждащо защитата от домашното насилие е ефективно – категорично заявявам това като практикуващ адвокат в тази сфера (стои въпросът, обаче, и дали се прилага ефективно от органите на МВР), но може да бъде подобро чрез изменения и допълнения на съответните закони, без да се ратифицира Истанбулската конвенция.

Също така, необходимо е да отбележа, с оглед на резултатната ориентираност на всички нас – гражданите и народните представители в българското общество, че за да постигнем реални успехи в намаляването на домашното и други видове насилие, е необходимо, освен подходящо образование в тази сфера, да се промотират по медиите и общообразователни материали за „доброто и здраво семейство“ (семеините ценности), именно: възпитанието на децата, доброто отношение между съпрузите и между родителите и децата; следва да се регламентират и някои ограничения в сферата на забавната индустрия, рекламата на забавна индустрия (по билбордове и т. н.), свързани със сексуална неморалност (показване на голи тела, снимки със сексуален контекст – защото определението за порнография в Наказателния кодекс, в това отношение не върши достатъчно работа), продукции, показващи насилие, убийства, агресия, цинично говорене (както е в САЩ). Факторите, влияещи на насилието са много и са взаимно свързани, но всичко започва и най-вече се съдържа във вида семейна среда (добра или лоша), в която подрастващите израстват. Според статистиките (мога да ви предоставя допълнителни материали по този въпрос) най-много прояви на асоциално поведение (нарушаване на обществения ред, домашно насилие, престъпления) се извършват от лица, които са/били деца на разведени родители, деца – свидетели на домашно насилие между техните родители; деца, спрямо които родителите се отнасят / са се отнасяли лошо (не са насърчавани за добрите неща, обиждани са, не е прекарвано достатъчно време на активно внимание и общуване към тях).

Поради изложените съображения, следва да не се ратифицира Истанбулската конвенция; необходимо е да се подобри националното ни законодателство в сферата на защита от домашно насилие и утвърждаване на СЕМЕЙНИТЕ ЦЕННОСТИ.

„Най-доброто нещо, което един баща може да направи за децата си, е да обича майка им.“

Едуин Луис Коул (от книгата „Максимално мъжество“)

С уважение:

адв. Димитър Спилков